

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) 2019/515**2021/EØS/45/11****av 19. mars 2019****om gjensidig godkjenning av varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, og om oppheving av forordning (EF) nr. 764/2008(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Det indre marked utgjør et område uten indre grenser, der fritt varebytte er sikret i samsvar med traktatenes bestemmelser. Kvantitative importrestriksjoner og alle tiltak med tilsvarende virkning er forbudt mellom medlemsstatene. Forbudet omfatter alle nasjonale tiltak som direkte eller indirekte, faktisk eller potensielt, kan hindre varehandel innenfor Unionen. Harmonisering av regler på unionsplan sikrer fritt varebytte på det indre marked gjennom felles krav til omsetning av visse varer, eller ved at prinsippet om gjensidig godkjenning anvendes på varer eller aspekter av varer som ikke fullt ut omfattes av Unionens harmoniseringsregler, som definert av Den europeiske unions domstol.
- 2) Et velfungerende prinsipp om gjensidig godkjenning er et viktig supplement til harmoniseringen av regler på unionsplan, særlig ettersom mange varer omfatter både harmoniserte og ikke-harmoniserte aspekter.
- 3) Ulovlige hindringer for det frie varebyttet mellom medlemsstatene kan oppstå dersom vedkommende myndighet i en medlemsstat, i mangel av EU-harmoniseringsregler for varer eller visse aspekter av varer, anvender nasjonale regler på varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, med, i henhold til de nasjonale reglene, visse tekniske krav som varene må oppfylle, for eksempel krav til betegnelse, form, størrelse, vekt, sammensetning, presentasjon, merking eller emballering. Anvendelse av slike regler på varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, kan være i strid med artikkel 34 og 36 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV), selv om reglene får lik anvendelse på alle varer.
- 4) Prinsippet om gjensidig godkjenning bygger på relevant rettspraksis ved Den europeiske unions domstol. I samsvar med nevnte prinsipp kan medlemsstatene ikke forby salg på sitt territorium av varer som omsettes lovlig i en annen

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 91 av 29.3.2019, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 105/2020 av 14. juli 2020 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), ennå ikke kunngjort.

(1) EUT C 283 av 10.8.2018, s. 19.

(2) Europaparlamentets holdning av 14. februar 2019 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 5. mars 2019.

medlemsstat, selv om varene, også varer som ikke er resultat av en fabrikkasjonsprosess, er produsert i samsvar med andre tekniske forskrifter. Prinsippet om gjensidig godkjenning er imidlertid ikke absolutt. Medlemsstatene kan begrense omsetningen av varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, dersom begrensningene er begrunnet ut fra hensynene nevnt artikkel 36 i TEUV eller ut fra andre tvingende allmenne hensyn som anerkjennes i rettspraksis ved Den europeiske unions domstol i spørsmål som gjelder fritt varebytte, såfremt begrensningene står i forhold til det målet som søkes oppnådd. Denne forordningen gir en forpliktelse til å begrunne tydelig hvorfor markedsadgangen er begrenset eller nektet.

- 5) Begrepet «tvingende allmenne hensyn» bygger på rettspraksis ved Den europeiske unions domstol med hensyn til artikkel 34 og 36 i TEUV. Dersom det er legitime forskjeller mellom medlemsstatene, kan slike tvingende hensyn berettiget at vedkommende myndigheter anvender nasjonale tekniske forskrifter. Forvaltningsvedtak skal imidlertid alltid være behørig begrunnet for å være berettigede, hensiktsmessige og i samsvar med forholdsmessighetsprinsippet, og vedkommende myndighet skal gjøre det vedtaket som er minst mulig restriktivt. For å bedre virkemåten til det indre marked for varer bør de nasjonale tekniske forskriftene være egnet til formålet og ikke skape uforholdsmessige ikke-tollbaserte hindringer. Videre må det ikke gjøres forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang for varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, bare av den grunn at varene som vurderes, oppfyller det rettmessige allmenne formålet som medlemsstaten etterstreber, på en annen måte enn varer i denne medlemsstaten oppfyller dette formålet på. For å bistå medlemsstatene bør Kommisjonen utarbeide ikke-bindende retningslinjer om rettspraksis ved Den europeiske unions domstol når det gjelder begrepet «tvingende allmenne hensyn», og angi hvordan prinsippet om gjensidig godkjenning skal anvendes. Vedkommende myndigheter bør få anledning til å bidra til retningslinjene og komme med tilbakemeldinger.
- 6) I sine konklusjoner om politikken for det indre marked fra desember 2013 konstaterte Rådet (konkurransesevne) at for å forbedre rammevilkårene for foretak og forbrukere i det indre marked bør alle relevante instrumenter benyttes, herunder gjensidig godkjenning. Rådet oppfordret Kommisjonen til å rapportere om tilfeller der prinsippet om gjensidig godkjenning fremdeles ikke fungerer tilfredsstillende eller fortsatt er problematisk. I sine konklusjoner om politikken for det indre marked fra februar 2015 oppfordret Rådet (konkurransesevne) Kommisjonen til å treffe tiltak for å sikre at prinsippet om gjensidig godkjenning fungerte effektivt, og til å legge fram forslag for det formålet.
- 7) Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 764/2008⁽³⁾ ble vedtatt for å lette anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning gjennom å fastsette framgangsmåter som reduserer risikoen for at det skapes ulovlige hindringer for fritt bytte av varer som allerede omsettes lovlig i en annen medlemsstat. Til tross for vedtakelsen av nevnte forordning gjenstår det en rekke problemer i forbindelse med anvendelse av prinsippet om gjensidig godkjenning. Evalueringen som ble utført mellom 2014 og 2016, viste at prinsippet om gjensidig godkjenning ikke fungerer som det skal, og at forordning (EF) nr. 764/2008 bare i begrenset grad har lettet anvendelsen av dette prinsippet. De verktøyene og garantiene for rett saksbehandling som ble innført ved nevnte forordning, har ikke oppfylt målet om å forbedre anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning. For eksempel er det nettverket av varekontaktpunkter som ble innført for å gi markedsdeltakerne informasjon om gjeldende nasjonale regler og anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning, knapt kjent og nesten ikke brukt av markedsdeltakerne. Nasjonale myndigheter samarbeider heller ikke i tilstrekkelig grad innenfor dette nettverket. Kravet om å underrette om forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang, blir sjelden fulgt. Derfor finnes det fortsatt hindringer for det frie varebyttet i det indre marked.
- 8) Forordning (EF) nr. 764/2008 har flere mangler og bør derfor revideres og forbedres. Av klarhetshensyn bør forordning (EF) nr. 764/2008 erstattes med denne forordningen. Denne forordningen bør fastsette klare framgangsmåter for å sikre fritt bytte av varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, og for å sikre at det frie varebyttet bare kan begrenses dersom det tjener rettmessige allmenne hensyn i medlemsstatene, og dersom begrensningene er berettigede og forholdsmessige. Denne forordningen bør også sikre at både markedsdeltakere og nasjonale myndigheter respekterer gjeldende rettigheter og forpliktelser som følger av prinsippet om gjensidig godkjenning.
- 9) Denne forordningen bør ikke være til hinder for at vilkårene for å bringe varer i omsetning harmoniseres ytterligere med sikte på å bedre det indre markeds virkemåte.

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 764/2008 av 9. juli 2008 om fastsettelse av framgangsmåter for anvendelsen av visse nasjonale tekniske forskrifter på produkter som er lovlig markedsført i en annen medlemsstat, og om oppheving av vedtak nr. 3052/95/EF (EUT L 218 av 13.8.2008, s. 21).

- 10) Det kan også oppstå handelshindringer som følge av andre typer tiltak som faller inn under virkeområdet for artikkel 34 og 36 i TEUV. Slike tiltak kan for eksempel være tekniske spesifikasjoner som er utarbeidet til framgangsmåter ved tildeling av offentlige kontrakter, eller krav om å bruke offisielle språk i medlemsstatene. Imidlertid bør ikke slike tiltak utgjøre nasjonale tekniske forskrifter i henhold til denne forordningen, og bør ikke omfattes av den.
- 11) Nasjonale tekniske forskrifter blir noen ganger gjennomført i en medlemsstat gjennom en forhåndsgodkjenningsprosedyre der det kreves at en vedkommende myndighet gir sitt formelle samtykke før varene kan bringes i omsetning der. En slik forhåndsgodkjenningsprosedyre er i seg selv en begrensning av det frie varebyttet. For at en slik forhåndsgodkjenningsprosedyre skal være berettiget etter det grunnleggende prinsippet om fritt varebytte i det indre marked, må den derfor tjene et allment hensyn som er anerkjent i unionsretten, og være forholdsmessig og ikke-diskriminerende. Vurderingen av om en slik prosedyre er i samsvar med unionsretten, bør gjøres på bakgrunn av de betraktningene som følger av rettspraksis ved Den europeiske unions domstol. Derfor bør forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang utelukkende fordi varene mangler gyldig forhåndsgodkjenning, være utelukket fra denne forordningens virkeområde. Når det søkes om obligatorisk forhåndsgodkjenning av varer, bør imidlertid ethvert forvaltningsvedtak om å avslå søknaden på grunnlag av en nasjonal teknisk forskrift i den aktuelle medlemsstaten, bare gjøres i samsvar med denne forordningen, slik at søkeren kan nyte godt av det prosedyremessige vernet som denne forordningen gir. Dette gjelder også ved eventuell frivillig forhåndsgodkjenning av varer.
- 12) Det er viktig å presisere at landbruksvarer hører inn under varetypene som omfattes av denne forordningen. Begrepet «landbruksvarer» omfatter produkter fra fiske, som fastsatt i artikkel 38 nr. 1 i TEUV. For å gjøre det enklere å identifisere hvilke typer varer som omfattes av denne forordningen, bør Kommissjonen vurdere muligheten for og fordelene ved å videreutvikle en veiledende varelister for gjensidig godkjenning.
- 13) Det er også viktig å presisere at begrepet «produsent» ikke bare omfatter fabrikanter av varer, men også personer som produserer varer som ikke er resultat av en fabrikkasjonsprosess, herunder landbruksvarer, samt personer som opptrer som produsentene av varer.
- 14) Nasjonale domstolsavgjørelser om lovligheten i tilfeller der varer som omsettes lovlig i én medlemsstat, ikke gis adgang til markedet i en annen medlemsstat på grunn av anvendelsen av en nasjonal teknisk forskrift, og nasjonale domstolsavgjørelser om ilegging av sanksjoner bør være utelukket fra virkeområdet for denne forordningen.
- 15) Varer som skal omfattes av prinsippet om gjensidig godkjenning, må omsettes lovlig i en annen medlemsstat. Det bør presiseres at for at varer skal anses for å omsettes lovlig i en annen medlemsstat, må de være i samsvar med de gjeldende reglene i den medlemsstaten og gjøres tilgjengelige for sluttbrukere i den medlemsstaten.
- 16) For å øke bevisstheten hos nasjonale myndigheter og markedsdeltakere om prinsippet om gjensidig godkjenning bør medlemsstatene vurdere å fastsette klare og entydige bestemmelser om det indre marked i sine nasjonale tekniske forskrifter, slik at det blir lettere å anvende dette prinsippet.
- 17) Hvilken dokumentasjon som kreves for å bevise at varer omsettes lovlig i en annen medlemsstat, varierer betydelig fra medlemsstat til medlemsstat. Dette påfører markedsdeltakere unødige byrder, forsinkelser og tilleggskostnader og hindrer nasjonale myndigheter i å innhente de opplysningene de trenger for å vurdere varene i rett tid. Dette kan hindre anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning. Det er derfor viktig å gjøre det lettere for markedsdeltakerne å dokumentere at varene deres omsettes lovlig i en annen medlemsstat. Markedsdeltakerne bør kunne benytte en egenerklæring som gir vedkommende myndigheter alle nødvendige opplysninger om varene og om varenes samsvar med gjeldende regler i den andre medlemsstaten. Bruk av frivillige erklæringer bør imidlertid ikke hindre nasjonale myndigheter i å treffe forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang, forutsatt at slike vedtak er forholdsmessige, berettigede, forenlige med prinsippet om gjensidig godkjenning og i samsvar med denne forordningen.
- 18) Produsenten, importøren eller distributøren bør kunne utferdige en erklæring om lovlig omsetning av varer med henblikk på gjensidig godkjenning («erklæring om gjensidig godkjenning»). Produsenten er best i stand til å fylle ut erklæringen om gjensidig godkjenning, ettersom produsenten kjenner varene best og har den dokumentasjonen som er nødvendig for å verifisere opplysningene i erklæringen. Produsenten bør ha anledning til å gi en representant fullmakt til

å utferdige slike erklæringer på produsentens vegne og under produsentens ansvar. Dersom en markedsdeltaker bare kan fylle ut den delen av erklæringen som gjelder lovligheten av omsetningen av varene, bør det imidlertid være mulig for en annen markedsdeltaker å gi opplysningene om at varene gjøres tilgjengelige for sluttbrukere i den berørte medlemsstaten, forutsatt at denne markedsdeltakeren påtar seg ansvaret for opplysningene den gir i erklæringen om gjensidig godkjenning, og kan framlegge den dokumentasjonen som er nødvendig for å verifisere dem.

- 19) Erklæringen om gjensidig godkjenning skal alltid inneholde nøyaktige og fullstendige opplysninger om varene. Erklæringen bør derfor ajourføres for å gjenspeile endringer, for eksempel endringer i de relevante nasjonale tekniske forskriftene.
- 20) For å sikre at opplysningene som gis i en erklæring om gjensidig godkjenning, er fullstendige, bør det fastsettes en harmonisert mal som kan brukes av markedsdeltakere som ønsker å avgi slike erklæringer.
- 21) Det er viktig å sikre at erklæringen om gjensidig godkjenning fylles ut sannferdig og nøyaktig. Derfor må det være et krav at markedsdeltakere er ansvarlige for opplysningene de gir i erklæringen om gjensidig godkjenning.
- 22) For å forbedre effektiviteten og konkurransevnen til foretak som driver virksomhet med varer som ikke omfattes av Unionens harmoniseringsregelverk, bør det kunne brukes ny informasjonsteknologi for å forenkle utfyllingen av erklæringen om gjensidig godkjenning. Markedsdeltakerne bør derfor ha mulighet til å offentliggjøre sine erklæringer om gjensidig godkjenning på internett, forutsatt at erklæringene er lett tilgjengelige og i et sikkert format.
- 23) Kommisjonen bør sørge for at en mal for erklæringen om gjensidig godkjenning samt retningslinjer for utfylling av den stilles til rådighet på den felles digitale portalen på alle de offisielle språkgodkjenningene i Unionen.
- 24) Denne forordningen bør også få anvendelse på varer der bare noen av aspektene omfattes av Unionens harmoniseringsregelverk. Dersom en markedsdeltaker er pålagt i henhold til Unionens harmoniseringsregelverk å utferdige en EU-samsvarserklæring for å dokumentere samsvar med nevnte regelverk, bør det være tillatt for markedsdeltakeren å vedlegge erklæringen om gjensidig godkjenning omhandlet i denne forordningen, til EU-samsvarserklæringen.
- 25) Dersom en markedsdeltaker velger å ikke bruke erklæringen om gjensidig godkjenning, bør vedkommende myndigheter i bestemmelsesstaten komme med klart definerte anmodninger om spesifikke opplysninger som de finner nødvendige for å vurdere varene, under overholdelse av forholdsmessighetsprinsippet.
- 26) Markedsdeltakeren bør få tilstrekkelig tid til å framlegge dokumenter eller andre opplysninger som vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten etterspør, eller til å framsette eventuelle argumenter eller merknader i forbindelse med vurderingen av de aktuelle varene.
- 27) Ved europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/1535⁽⁴⁾ pålegges medlemsstatene å oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene alle utkast til nasjonale tekniske forskrifter om ethvert produkt, herunder landbruks- og fiskerivarer, med angivelse av grunnene til at det er nødvendig å innføre forskriften. Etter vedtakelsen av en slik nasjonal teknisk forskrift er det imidlertid nødvendig å sikre at prinsippet om gjensidig godkjenning anvendes korrekt på bestemte varer i enkelttilfeller. Denne forordningen bør fastsette framgangsmåter for anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning i enkelttilfeller, for eksempel ved å kreve at medlemsstatene opplyser om hvilken nasjonal teknisk forskrift forvaltningsvedtaket bygger på, og de rettmessige allmenne hensynene som ligger til grunn for anvendelsen av nevnte nasjonale tekniske forskrift på en vare som omsettes lovlig i en annen medlemsstat. Den nasjonale tekniske forskriftens forholdsmessighet utgjør grunnlaget for å påvise at forvaltningsvedtaket som er basert på forskriften, er forholdsmessig. På hvilken måte det skal påvises at forvaltningsvedtaket er forholdsmessig, bør imidlertid fastsettes i hvert enkelt tilfelle.
- 28) Ettersom forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang for varer som allerede omsettes lovlig i en annen medlemsstat, bør være unntak fra det grunnleggende prinsippet om fritt varebytte, må det sikres at de eksisterende

⁽⁴⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/1535 av 9. september 2015 om en informasjonsprosedyre for tekniske forskrifter og regler for informasjonssamfunnstjenester (EUT L 241 av 17.9.2015, s. 1).

forpliktelsene som følger av prinsippet om gjensidig godkjenning, overholdes når det gjøres slike vedtak. Det bør derfor fastsettes en klar framgangsmåte for å fastslå om varene omsettes lovlig i den andre medlemsstaten, og i så fall om de rettmessige allmenne hensynene som omfattes av den gjeldende nasjonale tekniske forskriften i bestemmelsesstaten, har tilstrekkelig vern i samsvar med artikkel 36 i TEUV og rettspraksis ved Den europeiske unions domstol. En slik framgangsmåte bør sikre at alle forvaltningsvedtak som gjøres, er forholdsmessige og i samsvar med prinsippet om gjensidig godkjenning og denne forordningen.

- 29) Når en vedkommende myndighet vurderer varer før den beslutter om den skal begrense eller nekte markedsadgang, bør den ikke kunne treffe beslutninger om å oppheve markedsadgang midlertidig med mindre det er nødvendig med rask inngripen for å hindre at menneskers sikkerhet eller helse settes i fare, for å hindre skade på miljøet eller for å hindre at varene gjøres tilgjengelige når de er omfattet av et generelt forbud mot tilgjengeliggjøring av hensyn til offentlig moral eller offentlig sikkerhet, herunder for eksempel forebygging av kriminalitet.
- 30) Ved europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 765/2008⁽⁵⁾ ble det innført en akkrediteringsordning som sikrer gjensidig godkjenning av samsvarsvurderingsorganenes kompetansenivå. Vedkommende myndigheter i medlemsstatene bør derfor ikke nekte å godta prøvingsrapporter eller sertifikater utstedt av et akkreditert samsvarsvurderingsorgan av årsaker knyttet til vedkommende organs kompetanse. For i størst mulig grad å unngå at prøvinger og framgangsmåter som allerede er gjennomført i en annen medlemsstat, må gjentas, bør medlemsstatene heller ikke nekte å godta prøvingsrapporter eller sertifikater utstedt av andre samsvarsvurderingsorganer i samsvar med unionsretten. Vedkommende myndigheter bør ta behørig hensyn til innholdet i prøvingsrapporter eller sertifikater som er framlagt.
- 31) I europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/95/EF⁽⁶⁾ slås det fast at bare sikre produkter kan bringes i omsetning, og det fastsettes forpliktelser for produsenter og distributører med hensyn til produktsikkerhet. Det gir vedkommende myndigheter rett til å forby alle farlige produkter med umiddelbar virkning eller til å midlertidig forby produkter som kan være farlige, i tilstrekkelig lang tid til å gjennomføre de ulike sikkerhetsvurderingene, undersøkelsene og kontrollene. Direktivet beskriver også framgangsmåten som vedkommende myndigheter skal anvende for å treffe egnede tiltak dersom produktene utgjør en risiko, for eksempel tiltakene nevnt i artikkel 8 nr. 1 bokstav b)–f), og pålegger medlemsstatene å underrette Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene om tiltakene. Vedkommende myndigheter bør derfor kunne fortsette å anvende nevnte direktiv, særlig artikkel 8 nr. 1 bokstav b)–f) og artikkel 8 nr. 3.
- 32) Ved europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 178/2002⁽⁷⁾ ble det blant annet innført et hurtigvarslingsssystem for meldinger om direkte eller indirekte helserisikoer for mennesker på grunn av næringsmidler eller fôr. I henhold til nevnte forordning skal medlemsstatene straks underrette Kommisjonen via hurtigvarslingsssystemet om alle tiltak de vedtar for å begrense omsetningen av næringsmidler og fôr, eller tiltak som medfører tilbaketrekking eller tilbakekalling av næringsmidler og fôr fra markedet, der hensikten er å verne menneskers helse i situasjoner som krever rask handling. Vedkommende myndigheter bør kunne fortsette å anvende nevnte forordning, særlig artikkel 50 nr. 3 og artikkel 54.
- 33) Ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/625⁽⁸⁾ ble det opprettet en harmonisert unionsramme for organisering av offentlig kontroll og annen offentlig virksomhet som ikke er tilknyttet offentlig kontroll, i hele den

⁽⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 765/2008 av 9. juli 2008 om fastsettelse av kravene til akkreditering og markedstilsyn for markedsføring av produkter, og om oppheving av forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 av 13.8.2008, s. 30).

⁽⁶⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/95/EF av 3. desember 2001 om alminnelig produktsikkerhet (EFT L 11 av 15.1.2002, s. 4).

⁽⁷⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 178/2002 av 28. januar 2002 om fastsettelse av allmenne prinsipper og krav i næringsmiddelregelverket, om opprettelse av Den europeiske myndighet for næringsmiddeltrygghet og om fastsettelse av framgangsmåter i forbindelse med næringsmiddeltrygghet (EFT L 31 av 1.2.2002, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/625 av 15. mars 2017 om offentlig kontroll og annen offentlig virksomhet som gjennomføres for å sikre anvendelsen av næringsmiddel- og fôrvareregelverket samt regler for dyrs helse og velferd, plante- og plantevernmidler, om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 999/2001, (EF) nr. 396/2005, (EF) nr. 1069/2009, (EF) nr. 1107/2009, (EU) nr. 1151/2012, (EU) nr. 652/2014, (EU) 2016/429 og (EU) 2016/2031, rådsforordning (EF) nr. 1/2005 og (EF) nr. 1099/2009 samt rådsdirektiv 98/58/EF, 1999/74/EF, 2007/43/EF, 2008/119/EF og 2008/120/EF og om oppheving av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 854/2004 og (EF) nr. 882/2004, rådsdirektiv 89/608/EØF, 89/662/EØF, 90/425/EØF, 91/496/EØF, 96/23/EF, 96/93/EF og 97/78/EF og rådsvedtak 92/438/EØF (forordningen om offentlig kontroll) (EUT L 95 av 7.4.2017, s. 1).

landbruksbaserte næringsmiddelkjeden, under hensyn til reglene for offentlig kontroll fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 882/2004⁽⁹⁾ og i relevant sektorregelverk i Unionen. I forordning (EU) 2017/625 er det fastsatt en særlig framgangsmåte for å sikre at markedsdeltakere retter opp brudd på førvare- og næringsmiddelregelverket og bestemmelsene om dyrs helse og velferd. Vedkommende myndigheter bør kunne fortsette å anvende forordning (EU) 2017/625, særlig artikkel 138.

- 34) Ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1306/2013⁽¹⁰⁾ ble det opprettet en harmonisert unionsramme for utføring av kontroller knyttet til forpliktelsene fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1308/2013⁽¹¹⁾ i samsvar med kriteriene fastsatt i forordning (EF) nr. 882/2004, og det presiseres at medlemsstatene skal sikre at enhver markedsdeltaker som oppfyller disse forpliktelsene, har rett til å bli omfattet av en kontrollordning. Vedkommende myndigheter bør kunne fortsette å anvende forordning (EU) nr. 1306/2013, særlig artikkel 90.
- 35) Det bør framgå av forvaltningsvedtak som er gjort av vedkommende myndigheter i medlemsstatene i henhold til denne forordningen, hvilken klageadgang markedsdeltakerne har, slik at en markedsdeltaker etter nasjonal rett kan påklage avgjørelsen eller bringe saken inn for vedkommende nasjonale domstol. Det bør også framgå av forvaltningsvedtaket at markedsdeltakerne kan benytte seg av problemløsningsnettverket for det indre marked (SOLVIT) og framgangsmåten for problemløsning fastsatt i denne forordningen.
- 36) Effektive løsninger for markedsdeltakere som ønsker et forretningsvennlig alternativ når de bestrider et forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang, er viktig for å sikre at prinsippet om gjensidig godkjenning anvendes på en riktig og ensartet måte. For å sikre slike løsninger og unngå saksomkostninger, særlig for små og mellomstore bedrifter (SMB), bør markedsdeltakerne ha tilgang til en utenomrettslig problemløsningsprosedyre.
- 37) SOLVIT er en tjeneste som tilbys av den nasjonale forvaltningen i hver enkelt medlemsstat, og formålet med tjenesten er å bidra til å finne løsninger for enkeltpersoner og foretak når deres rettigheter er blitt krenket av offentlige myndigheter i en annen medlemsstat. Prinsippene for SOLVITs virkemåte er fastsatt i kommisjonsrekommendasjon 2013/461/EU⁽¹²⁾, som fastsetter at hver medlemsstat skal ha et SOLVIT-senter med tilstrekkelige personalressurser og økonomiske ressurser til å sikre SOLVIT-senterets deltakelse i SOLVIT-nettverket. Kommisjonen bør gjøre SOLVIT og dets fordeler bedre kjent, særlig blant foretak.
- 38) SOLVIT er en effektiv utenomrettslig problemløsningsjeneste som stilles vederlagsfritt til rådighet. Den fungerer innenfor korte tidsfrister og tilbyr praktiske løsninger for privatpersoner og foretak som opplever vanskeligheter med å få anerkjent sine unionsrettigheter av offentlige myndigheter. Dersom markedsdeltakeren, det aktuelle SOLVIT-senteret og de berørte medlemsstatene kommer til enighet om en egnet løsning, bør det ikke være nødvendig med ytterligere tiltak.
- 39) Dersom den uformelle framgangsmåten i regi av SOLVIT ikke fører fram, og det fortsatt hersker tvil om hvorvidt forvaltningsvedtaket er i tråd med prinsippet om gjensidig godkjenning, bør imidlertid Kommisjonen gis myndighet til å undersøke saken på anmodning fra et av de berørte SOLVIT-sentrene. Etter at Kommisjonen har foretatt sin vurdering, skal den avgi en uttalelse som skal meddeles den berørte markedsdeltakeren og vedkommende myndigheter via det aktuelle SOLVIT-senteret, og som det bør tas hensyn til under SOLVIT-prosedyren. Kommisjonen bør gripe inn innen 45 virkedager, ikke medregnet den tiden som er nødvendig for at Kommisjonen skal motta eventuelle tilleggsopplysninger og dokumenter som den anser som nødvendige. Dersom saken løses i løpet av denne perioden, bør Kommisjonen ikke være forpliktet til å avgi uttalelse. Slike SOLVIT-saker bør håndteres i en egen arbeidsflyt i SOLVIT-databasen og ikke inngå i den ordinære SOLVIT-statistikken.

⁽⁹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 882/2004 av 29. april 2004 om offentlig kontroll for å sikre at førvare- og næringsmiddelregelverket samt bestemmelsene om dyrs helse og velferd overholdes (EUT L 165 av 30.4.2004, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1306/2013 av 17. desember 2013 om finansiering, forvaltning og overvåking av den felles landbrukspolitikk og om oppheving av rådsforordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT L 347 av 20.12.2013, s. 549).

⁽¹¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1308/2013 av 17. desember 2013 om opprettelse av en felles markedsordning for landbruksvarer og om oppheving av rådsforordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 av 20.12.2013, s. 671).

⁽¹²⁾ Kommisjonsrekommendasjon 2013/461/EU av 17. september 2013 om prinsippene for SOLVIT (EUT L 249 av 19.09.2013, s. 10).

- 40) Kommissjonens uttalelse om et forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang, bør bare dreie seg om hvorvidt forvaltningsvedtaket er forenlig med prinsippet om gjensidig godkjenning og med kravene i denne forordningen. Dette berører ikke Kommissjonens myndighet i henhold til artikkel 258 i TEUV eller medlemsstatenes plikt til å overholde unionsretten når de skal løse systemrelaterte problemer som er påvist i forbindelse med anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning.
- 41) Det er viktig for det indre marked for varer at foretak, særlig små og mellomstore bedrifter, kan innhente pålitelig og håndfast informasjon om gjeldende lovgivning i en gitt medlemsstat. Varekontaktpunktene bør spille en viktig rolle i å lette kommunikasjonen mellom nasjonale myndigheter og markedsdeltakere ved å formidle informasjon om bestemte regler for varer, og om hvordan prinsippet om gjensidig godkjenning anvendes på deres medlemsstats territorium. Det er derfor nødvendig å styrke varekontaktpunktene rolle som den fremste kilden til informasjon om alle varerelaterte regler, herunder nasjonale tekniske forskrifter som omfattes av gjensidig godkjenning.
- 42) For å lette det frie varebyttet bør varekontaktpunktene vederlagsfritt utlevere en rimelig mengde informasjon om sine nasjonale tekniske forskrifter og om anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning. Varekontaktpunktene bør ha tilstrekkelig med utstyr og ressurser. I samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1724⁽¹³⁾ bør de stille denne informasjonen til rådighet via et nettsted og være underlagt kvalitetskriteriene fastsatt i nevnte forordning. Varekontaktpunktene oppgaver knyttet til å gi enhver slik informasjon, herunder elektroniske kopier av eller nettbasert tilgang til nasjonale tekniske forskrifter, bør utføres med forbehold for nasjonale regler om distribusjon av nasjonale tekniske forskrifter. Videre bør varekontaktpunktene ikke pålegges å utlevere kopier av eller gi nettbasert tilgang til standarder som omfattes av immaterialrettigheter eid av standardiseringsorganer eller -organisasjoner.
- 43) Samarbeid mellom vedkommende myndigheter er avgjørende for at prinsippet om gjensidig godkjenning skal være velfungerende, og for at det kan skapes en kultur for gjensidig godkjenning. Varekontaktpunktene og vedkommende nasjonale myndigheter bør derfor samarbeide og utveksle informasjon og sakkunnskap for å sikre korrekt og ensartet anvendelse av prinsippet om gjensidig godkjenning og av denne forordningen.
- 44) Med tanke på underretning om forvaltningsvedtak som begrenser eller nekter markedsadgang, og for å muliggjøre kommunikasjon mellom varekontaktpunktene og sikre administrativt samarbeid, er det nødvendig å gi medlemsstatene tilgang til et informasjons- og kommunikasjonssystem.
- 45) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføring av denne forordningen bør Kommissjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁴⁾.
- 46) Dersom behandling av personopplysninger er nødvendig for formålene i denne forordningen, bør slik behandling utføres i samsvar med unionsretten om vern av personopplysninger. Behandling av personopplysninger i henhold til denne forordningen omfattes av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679⁽¹⁵⁾ eller europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1725⁽¹⁶⁾.
- 47) Det bør innføres pålitelige og effektive overvåkingsordninger for å innhente informasjon om anvendelsen av denne forordningen og dens innvirkning på det frie varebyttet. Slike ordninger bør ikke gå lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

⁽¹³⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1724 av 2. oktober 2018 om opprettelse av en felles digital portal for å gi tilgang til opplysninger, prosedyrer og støtte- og problemløsingstjenester, og om endring av forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT L 295 av 21.11.2018, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommissjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet (EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁶⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1725 av 23. oktober 2018 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger i Unionens institusjoner, organer, kontorer og byråer og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av forordning (EF) nr. 45/2001 og beslutning nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 av 21.11.2018, s. 39).

- 48) For å øke bevisstheten om prinsippet om gjensidig godkjenning og sikre at denne forordningen anvendes riktig og konsekvent, bør det fastsettes bestemmelser om unionsfinansiering av opplysningskampanjer, opplæring, utveksling av tjenestemenn og lignende aktiviteter som kan øke og opprettholde tilliten og samarbeidet mellom vedkommende myndigheter, varekontaktpunkter og markedsdeltakere.
- 49) For å bøte på mangelen på nøyaktige data om virkemåten til prinsippet om gjensidig godkjenning og dets innvirkning på det indre marked for varer, bør Unionen finansiere innsamling av slike data.
- 50) Unionens økonomiske interesser bør vernes gjennom forholdsmessige tiltak gjennom hele utgiftssyklusen, herunder forebygging, avdekking og etterforskning av uregelmessigheter, inndrivelse av tapte, urettmessig utbetalte eller feilaktig anvendte midler og eventuelt administrative og økonomiske sanksjoner.
- 51) Anvendelsen av denne forordningen bør utsettes for å gi vedkommende myndigheter og markedsdeltakerne tilstrekkelig tid til å tilpasse seg kravene fastsatt i forordningen.
- 52) Kommisjonen bør foreta en evaluering av denne forordningen i lys av målene den søker å oppnå. Kommisjonen bør bruke de innsamlede dataene om virkemåten til prinsippet om gjensidig godkjenning og dets innvirkning på det indre marked, sammen med opplysningene som er tilgjengelige i informasjons- og kommunikasjonssystemet, ved evalueringen av denne forordningen. Kommisjonen bør kunne anmode medlemsstatene om å framlegge ytterligere opplysninger som er nødvendige for evalueringen. I henhold til nr. 22 i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming⁽¹⁷⁾ bør evalueringen av denne forordningen, som skal bygge på effektivitet, relevans, sammenheng og merverdi, danne grunnlaget for konsekvensanalyser av ulike valgmuligheter for ytterligere tiltak.
- 53) Ettersom målet for denne forordningen, som er å sikre en smidig, ensartet og korrekt anvendelse av prinsippet om gjensidig godkjenning, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av forordningens omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordningen ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.

VEDTATT DENNE FORORDNINGEN:

KAPITTEL I

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

Artikkel 1

Formål

1. Formålet med denne forordningen er å styrke det indre markeds virkemåte ved å bedre anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning og fjerne uberettigede handelshindringer.
2. Denne forordningen fastsetter regler og framgangsmåter for medlemsstatenes anvendelse av prinsippet om gjensidig godkjenning i enkelttilfeller i forbindelse med varer som omfattes av artikkel 34 i TEUV, og som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, idet det tas hensyn til artikkel 36 i TEUV og rettspraksis ved Den europeiske unions domstol.
3. Denne forordningen fastsetter også bestemmelser om innføring og opprettholdelse av varekontaktpunkter i medlemsstatene og om samarbeid og utveksling av informasjon innenfor rammen av prinsippet om gjensidig godkjenning.

Artikkel 2

Virkeområde

1. Denne forordningen får anvendelse på alle typer varer, herunder landbruksvarer i henhold til artikkel 38 nr. 1 annet ledd i TEUV, og på forvaltningsvedtak som en vedkommende myndighet i en bestemmelsesstat har gjort eller skal gjøre med hensyn til varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, dersom forvaltningsvedtaket oppfyller følgende kriterier:
 - a) Forvaltningsvedtaket bygger på en nasjonal teknisk forskrift som gjelder i bestemmelsesstaten.
 - b) Forvaltningsvedtakets direkte eller indirekte virkning er å begrense eller nekte markedsadgang i bestemmelsesstaten.

⁽¹⁷⁾ EUT L 123 av 12.5.2016, s. 1.

Forvaltningsvedtak omfatter ethvert administrativt tiltak som er basert på en nasjonal teknisk forskrift, og som har samme eller i all vesentlighet samme rettsvirkning som virkningen nevnt i bokstav b).

2. I denne forordningen menes med «nasjonal teknisk forskrift» enhver lovbestemmelse eller administrativ bestemmelse i en medlemsstat som har følgende særtrekk:

- a) Den omfatter varer eller aspekter av varer som ikke er underlagt harmonisering på unionsplan.
- b) Den enten forbyr at varer eller en bestemt type varer gjøres tilgjengelige på markedet i den aktuelle medlemsstaten, eller den gjør det faktisk eller rettslig obligatorisk å overholde bestemmelsen når varer eller en bestemt type varer gjøres tilgjengelige på dette markedet.
- c) Den oppfyller minst ett av følgende kriterier:
 - i) Den fastsetter krav som varer eller en bestemt type varer må oppfylle, f.eks. med hensyn til kvalitet, yteevne, sikkerhet eller dimensjoner, herunder krav til varebetegnelser, terminologi, symboler, prøving og prøvingsmetoder, emballering, merking eller etikettering, og framgangsmåter for samsvarsvurdering.
 - ii) For å verne forbrukerne eller miljøet stiller den andre krav som varer eller en bestemt type varer må oppfylle, og som påvirker varenes livssyklus etter at de er gjort tilgjengelige på markedet i den aktuelle medlemsstaten, f.eks. vilkår for bruk, gjenvinning, ombruk eller sluttbehandling, der slike vilkår kan ha betydelig innvirkning enten på disse varenes sammensetning eller art, eller på tilgjengeliggjøringen av dem på markedet i den aktuelle medlemsstaten.

3. Nr. 2 bokstav c) i) i denne artikkelen omfatter også produksjonsmetoder og -prosesser som brukes til landbruksvarer som nevnt i artikkel 38 nr. 1 annet ledd i TEUV og til produkter beregnet på konsum eller fôr, samt produksjonsmetoder og -prosesser som brukes til andre produkter, dersom disse påvirker produktenes egenskaper.

4. En forhåndsgodkjenning prosedyre utgjør ikke i seg selv en nasjonal teknisk forskrift i henhold til denne forordningen, men et vedtak om å nekte forhåndsgodkjenning på grunnlag av en nasjonal teknisk forskrift skal anses for å være et forvaltningsvedtak som omfattes av denne forordningen, dersom vedtaket oppfyller de øvrige kravene i nr. 1 første ledd.

5. Denne forordningen får ikke anvendelse på

- a) avgjørelser av rettslig art truffet av nasjonale domstoler,
- b) avgjørelser av rettslig art truffet av rettsåndhevende myndigheter i forbindelse med etterforskning eller rettsforfølgning av et straffbart forhold som gjelder terminologi, symboler eller annen innholdsmessig henvisning til forfatningsstridige eller kriminelle organisasjoner eller straffbare forhold av rasistisk, diskriminerende eller fremmedfiendtlig art.

6. Artikkel 5 og 6 berører ikke anvendelsen av følgende bestemmelser:

- a) Artikkel 8 nr. 1 bokstav b)–f) og artikkel 8 nr. 3 i direktiv 2001/95/EF.
- b) Artikkel 50 nr. 3 bokstav a) og artikkel 54 i forordning (EF) nr. 178/2002.
- c) Artikkel 90 i forordning (EU) nr. 1306/2013.
- d) Artikkel 138 i forordning (EU) 2017/625.

7. Denne forordningen berører ikke forpliktelsen i henhold til direktiv (EU) 2015/1535 til å underrette Kommisjonen og medlemsstatene om utkast til nasjonale tekniske forskrifter før de vedtas.

Artikkel 3

Definisjoner

I denne forordningen menes med

- 1) «omsettes lovlig i en annen medlemsstat» at varene eller varetypen er i samsvar med de gjeldende reglene i den aktuelle medlemsstaten, eller ikke omfattes av noen slike regler i den medlemsstaten, og at de gjøres tilgjengelige for sluttbrukere i den medlemsstaten,
- 2) «gjøre tilgjengelig på markedet» enhver levering av varer for distribusjon, forbruk eller bruk på markedet på en medlemsstats territorium i forbindelse med kommersiell virksomhet, mot betaling eller vederlagsfritt,

- 3) «begrense markedsadgang» å sette vilkår som må oppfylles før varene kan gjøres tilgjengelige på markedet i bestemmelsesstaten, eller vilkår for å beholde varer på dette markedet, noe som i begge tilfeller krever endring av én eller flere av varenes egenskaper i samsvar med artikkel 2 nr. 2 bokstav c) i) eller gjennomføring av ytterligere prøving,
- 4) «nekte markedsadgang» enten å
 - a) forby at varer gjøres tilgjengelige på markedet i bestemmelsesstaten eller fortsatt gjøres tilgjengelige på dette markedet, eller å
 - b) kreve tilbaketrekking eller tilbakekalling av disse varene fra dette markedet,
- 5) «tilbaketrekking» alle tiltak som har som formål å hindre at varer i omsetningskjeden gjøres tilgjengelige på markedet,
- 6) «tilbakekalling» alle tiltak som har som formål å oppnå retur av varer som allerede er gjort tilgjengelige for sluttbrukeren,
- 7) «forhåndsgodkjenningsprosedyre» en administrativ prosedyre i henhold til lovgivningen i en medlemsstat som innebærer at vedkommende myndighet i den medlemsstaten på grunnlag av en søknad fra en markedsdeltaker må gi sitt formelle samtykke før varer kan gjøres tilgjengelige på markedet i den medlemsstaten,
- 8) «produsent»
 - a) enhver fysisk eller juridisk person som fabrikkerer varer eller får varer utformet eller fabrikkert, eller som produserer varer som ikke er resultat av en fabrikasjonsprosess, herunder landbruksvarer, og som omsetter varene i eget navn eller under eget varemerke,
 - b) enhver fysisk eller juridisk person som endrer varer som allerede omsettes lovlig i en medlemsstat, på en måte som kan få følger for etterlevelsen av gjeldende regler i den medlemsstaten, eller
 - c) enhver annen fysisk eller juridisk person som ved å sette sitt navn, varemerke eller andre kjennetegn på varene eller dokumentene som følger varene, opptrer som produsent av disse varene,
- 9) «representant» enhver fysisk eller juridisk person etablert i Unionen som har fått skriftlig fullmakt fra en produsent til å gjøre varene tilgjengelige på det aktuelle markedet på produsentens vegne,
- 10) «importør» enhver fysisk eller juridisk person etablert i Unionen som for første gang gjør varer fra en tredjestat tilgjengelige på markedet i Unionen,
- 11) «distributør» enhver fysisk eller juridisk person i omsetningskjeden, med unntak av produsenten eller importøren, som gjør varer tilgjengelige på markedet i en medlemsstat,
- 12) «markedsdeltaker» enhver av følgende i forbindelse med varer: produsenten, produsentens representant, importøren eller distributøren,
- 13) «sluttbruker» enhver fysisk eller juridisk person bosatt eller etablert i Unionen som varene er blitt gjort tilgjengelige for eller gjøres tilgjengelige for, enten som forbruker uten tilknytning til noen handels-, foretaks-, håndverks- eller yrkesvirksomhet, eller som yrkesbruker under utøvelsen av sin nærings- eller yrkesvirksomhet,
- 14) «rettmessige allmenne hensyn» hensynene nevnt i artikkel 36 i TEUV eller andre tvingende allmenne hensyn,
- 15) «samsvarsvurderingsorgan» et samsvarsvurderingsorgan som definert i artikkel 2 nr. 13 i forordning (EF) nr. 765/2008.

KAPITTEL II

FRAMGANGSMÅTER FOR ANVENDELSE AV PRINSIPPET OM GJENSIDIG GODKJENNING I ENKELTTILFELLER

Artikkel 4

Erklæring om gjensidig godkjenning

1. Produsenten av varer eller en bestemt type varer som gjøres tilgjengelige eller skal gjøres tilgjengelige på markedet i bestemmelsesstaten, kan utferdige en frivillig erklæring om lovlig omsetning av varer med henblikk på gjensidig godkjenning («erklæring om gjensidig godkjenning») for å dokumentere overfor vedkommende myndigheter i bestemmelsesstaten at varene eller varetypen omsettes lovlig i en annen medlemsstat.

Produsenten kan gi en representant fullmakt til å utferdige erklæringen om gjensidig godkjenning på sine vegne.

Erklæringen om gjensidig godkjenning skal følge malen i del I og del II i vedlegget og skal inneholde alle opplysninger som er angitt der.

Produsenten, eller dennes representant dersom den nødvendige fullmakten er gitt, kan velge å fylle ut erklæringen om gjensidig godkjenning bare med de opplysningene som er angitt i del I i vedlegget. I så fall skal opplysningene angitt i del II i vedlegget fylles ut av importøren eller distributøren.

Alternativt kan begge delene av erklæringen om gjensidig godkjenning utferdiges av importøren eller distributøren, forutsatt at underskriveren kan framlegge dokumentasjonen nevnt i artikkel 5 nr. 4 bokstav a).

Erklæringen om gjensidig godkjenning skal utferdiges på et av Unionens offisielle språk. Dersom dette språket ikke er det språket som kreves av bestemmelsesstaten, skal markedsdeltakeren oversette erklæringen om gjensidig godkjenning til et språk som kreves av bestemmelsesstaten.

2. Markedsdeltakere som undertegner erklæringen om gjensidig godkjenning eller en del av den, skal være ansvarlige for innholdet i og nøyaktigheten av opplysningene de gir i erklæringen om gjensidig godkjenning, herunder for at oversettelsen av opplysningene er korrekt. Ved anvendelsen av dette nummeret skal markedsdeltakerne være ansvarlige i samsvar med nasjonal lovgivning.
3. Markedsdeltakerne skal sikre at erklæringen om gjensidig godkjenning til enhver tid er ajourført og gjenspeiler eventuelle endringer i de opplysningene de har gitt i erklæringen.
4. Erklæringen om gjensidig godkjenning kan framlegges for vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten med henblikk på en vurdering i henhold til artikkel 5. Den kan framlegges i papirform eller elektronisk eller gjøres tilgjengelig på internett i samsvar med kravene i bestemmelsesstaten.
5. Dersom markedsdeltakerne gjør erklæringen om gjensidig godkjenning tilgjengelig på internett, gjelder følgende vilkår:
 - a) Varetypen eller -serien som erklæringen om gjensidig godkjenning gjelder, skal lett kunne identifiseres.
 - b) De tekniske løsningene som brukes, skal sikre enkel navigering og skal overvåkes for å sikre tilgjengeligheten av og tilgangen til erklæringen om gjensidig godkjenning.
6. Dersom varene som erklæringen om gjensidig godkjenning gjelder, også omfattes av en unionsrettsakt som krever en EU-samsvarserklæring, kan erklæringen om gjensidig godkjenning vedlegges EU-samsvarserklæringen.

Artikkel 5

Vurdering av varer

1. Dersom en vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten har til hensikt å vurdere varer som omfattes av denne forordningen, for å fastslå om varene eller varetypen omsettes lovlig i en annen medlemsstat, og i så fall om de rettmessige allmenne hensynene som omfattes av bestemmelsesstatens gjeldende nasjonale tekniske forskrift, har tilstrekkelig vern i betraktning av de aktuelle varenes egenskaper, skal den straks kontakte den berørte markedsdeltakeren.
2. Når vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten kontakter den berørte markedsdeltakeren, skal den underrette markedsdeltakeren om vurderingen, opplyse om hvilke varer som skal vurderes, og angi den gjeldende nasjonale tekniske forskriften eller forhåndsgodkjenningsprosedyren. Vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten skal også underrette markedsdeltakeren om muligheten til å framlegge en erklæring om gjensidig godkjenning i forbindelse med denne vurderingen, i samsvar med artikkel 4.
3. Markedsdeltakeren skal ha mulighet til å gjøre varene tilgjengelige på markedet i bestemmelsesstaten mens vedkommende myndighet foretar vurderingen i henhold til nr. 1 i denne artikkelen, og kan fortsette å gjøre varene tilgjengelige med mindre markedsdeltakeren får et forvaltningsvedtak mot seg som begrenser eller nekter markedsadgang for varene. Dette gjelder imidlertid ikke dersom vurderingen utføres innenfor rammen av en forhåndsgodkjenningsprosedyre, eller dersom vedkommende myndighet midlertidig opphever tilgjengeliggjøringen på markedet av varer som omfattes av denne vurderingen, i samsvar med artikkel 6.

4. Dersom en erklæring om gjensidig godkjenning framlegges for en vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten i samsvar med artikkel 4, gjelder følgende for vurderingen i henhold til nr. 1 i denne artikkelen:

- a) Erklæringen om gjensidig godkjenning, sammen med den underlagsdokumentasjonen som er nødvendig for å verifisere opplysningene i den, og som er framlagt etter anmodning fra vedkommende myndighet, skal aksepteres av vedkommende myndighet som tilstrekkelig bevis på at varene omsettes lovlig i en annen medlemsstat.
- b) Vedkommende myndighet skal ikke kreve noen ytterligere opplysninger eller dokumentasjon fra noen markedsdeltaker som bevis på at varene omsettes lovlig i en annen medlemsstat.

5. Dersom det ikke framlegges en erklæring om gjensidig godkjenning for en vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten i samsvar med artikkel 4, kan vedkommende myndighet med henblikk på vurderingen i henhold til nr. 1 i denne artikkelen be de berørte markedsdeltakerne om å framlegge dokumentasjon og opplysninger som er nødvendig for vurderingen, om følgende:

- a) De aktuelle varenes eller den aktuelle varetypens egenskaper.
- b) Lovlig omsetning av varene i en annen medlemsstat.

6. Den berørte markedsdeltakeren skal etter å ha mottatt anmodningen fra vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten ha minst 15 virkedager på seg til å framlegge dokumentene og opplysningene nevnt i nr. 4 bokstav a) eller nr. 5 eller til å framsette eventuelle argumenter eller merknader.

7. Med henblikk på vurderingen nevnt i nr. 1 i denne artikkelen kan vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten i samsvar med artikkel 10 nr. 3 kontakte vedkommende myndigheter eller varekontaktpunktene i medlemsstaten der en markedsdeltaker hevder å omsette varene sine lovlig, dersom det er nødvendig for vedkommende myndighet å verifisere noen av opplysningene som markedsdeltakeren har framlagt.

8. Ved vurderingen nevnt i nr. 1 skal vedkommende myndigheter i bestemmelsesstatene ta behørig hensyn til innholdet i prøvingsrapporter eller sertifikater utstedt av et samsvarsvurderingsorgan som en markedsdeltaker har framlagt som en del av vurderingen. Vedkommende myndigheter i bestemmelsesstatene skal ikke avvise prøvingsrapporter eller sertifikater utstedt av et samsvarsvurderingsorgan som er akkreditert for samsvarsvurdering på det aktuelle området i samsvar med forordning (EF) nr. 765/2008, av årsaker knyttet til vedkommende organs kompetanse.

9. Dersom vedkommende myndighet i en bestemmelsesstat etter å ha foretatt en vurdering i henhold til nr. 1 i denne artikkelen gjør et forvaltningsvedtak med hensyn til varene den har vurdert, skal den straks meddele vedtaket til markedsdeltakeren nevnt i nr. 1 i denne artikkelen. Vedkommende myndighet skal også underrette Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene om forvaltningsvedtaket senest 20 virkedager etter at vedtaket er gjort. For dette formålet skal den bruke systemet nevnt i artikkel 11.

10. Forvaltningsvedtaket nevnt i nr. 9 skal inneholde en begrunnelse som er tilstrekkelig detaljert og velfundert til at det kan foretas en vurdering av vedtakets forenlighet med prinsippet om gjensidig godkjenning og med kravene i denne forordningen.

11. Særlig skal forvaltningsvedtaket nevnt i nr. 9 inneholde følgende opplysninger:

- a) Den nasjonale tekniske forskriften som forvaltningsvedtaket bygger på.
- b) De rettmessige allmenne hensynene som ligger til grunn for anvendelsen av den nasjonale tekniske forskriften som forvaltningsvedtaket bygger på.
- c) Den tekniske eller vitenskapelige dokumentasjonen som vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten har vurdert, herunder eventuell ny teknisk utvikling som har skjedd etter at den nasjonale tekniske forskriften trådte i kraft.
- d) Et sammendrag av eventuelle argumenter framsatt av den berørte markedsdeltakeren som er relevante for vurderingen i henhold til nr. 1.
- e) Dokumentasjon på at forvaltningsvedtaket er egnet til å nå målet som etterstrebes, og at forvaltningsvedtaket ikke går lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.

12. I forvaltningsvedtaket nevnt i nr. 9 i denne artikkelen skal det opplyses om klageadgangen i henhold til nasjonal rett i bestemmelsesstaten og om hvilke klagefrister som gjelder. Vedtaket skal også inneholde en henvisning til markedsdeltakernes mulighet til å bruke SOLVIT og framgangsmåten nevnt i artikkel 8.

13. Forvaltningsvedtaket nevnt i nr. 9 skal ikke tre i kraft før det er meddelt den berørte markedsdeltakeren i henhold til nevnte nummer.

*Artikkel 6***Midlertidig oppheving av markedsadgang**

1. Når vedkommende myndighet i en medlemsstat foretar en vurdering av varer i henhold til artikkel 5, kan den midlertidig oppheve tilgjengeliggjøringen på markedet av disse varene i denne medlemsstaten bare dersom
 - a) varene under normale bruksforhold eller bruksforhold som rimelig kan forventes, utgjør en alvorlig risiko for menneskers sikkerhet eller helse eller for miljøet, herunder en risiko der virkningene ikke er umiddelbare, som krever rask inngripen fra vedkommende myndighet, eller
 - b) det er et generelt forbud mot å gjøre varene eller varer av den typen tilgjengelige på markedet i medlemsstaten av hensyn til offentlig moral eller offentlig sikkerhet.
2. Vedkommende myndighet i medlemsstaten skal straks underrette den berørte markedsdeltakeren, Kommissjonen og de øvrige medlemsstatene om enhver midlertidig oppheving i henhold til nr. 1 i denne artikkelen. Underretningen av Kommissjonen og de øvrige medlemsstatene skal skje ved hjelp av systemet nevnt i artikkel 11. I tilfeller som omfattes av nr. 1 bokstav a) i denne artikkelen, skal underretningen inneholde en detaljert teknisk eller vitenskapelig begrunnelse som angir hvorfor tilfellet faller inn under virkeområdet for nevnte bokstav.

*Artikkel 7***Melding via RAPEX eller RASFF**

Dersom forvaltningsvedtaket nevnt i artikkel 5 eller den midlertidige opphevingen nevnt i artikkel 6 også utgjør et tiltak som skal meldes via systemet for rask utveksling av opplysninger (RAPEX) i samsvar med direktiv 2001/95/EF, eller via hurtigvarslingssystem for næringsmidler og fôr (RASFF) i samsvar med forordning (EF) nr. 178/2002, skal det ikke kreves separat underretning til Kommissjonen og de øvrige medlemsstatene i henhold til denne forordningen, forutsatt at følgende vilkår er oppfylt:

- a) Det framgår av RAPEX- eller RASFF-meldingen at meldingen om tiltaket også gjelder som underretning i henhold til denne forordningen.
- b) RAPEX- eller RASFF-meldingen inneholder den underlagsdokumentasjonen som kreves for forvaltningsvedtaket i henhold til artikkel 5, eller for den midlertidige opphevingen i henhold til artikkel 6.

*Artikkel 8***Framgangsmåte for problemløsning**

1. Dersom en markedsdeltaker som berøres av et forvaltningsvedtak, har forelagt vedtaket for SOLVIT, og Kommissjonen mottar en anmodning fra hjemmesenteret eller hovedsenteret om å avgi en uttalelse for å bistå med å løse saken under SOLVIT-framgangsmåten, skal hjemmesenteret eller hovedsenteret framlegge for Kommissjonen alle relevante dokumenter knyttet til det aktuelle forvaltningsvedtaket.
2. Etter at Kommissjonen har mottatt anmodningen nevnt i nr. 1, skal den vurdere om forvaltningsvedtaket er forenlig med prinsippet om gjensidig godkjenning og med kravene i denne forordningen.
3. Med henblikk på vurderingen nevnt i nr. 2 i denne artikkelen skal Kommissjonen ta hensyn til forvaltningsvedtaket som er meddelt i samsvar med artikkel 5 nr. 9, samt dokumentene og opplysningene som er inngitt under SOLVIT-framgangsmåten. Dersom det er behov for ytterligere opplysninger eller dokumenter med henblikk på vurderingen nevnt i nr. 2 i denne artikkelen, skal Kommissjonen straks anmode det relevante SOLVIT-senteret om å ta kontakt med den berørte markedsdeltakeren eller med vedkommende myndigheter som gjorde forvaltningsvedtaket, for å innhente slike ytterligere opplysninger eller dokumenter.
4. Kommissjonen skal fullføre sin vurdering og avgi uttalelse senest 45 virkedager etter å ha mottatt anmodningen nevnt i nr. 1. Dersom det er hensiktsmessig, skal Kommissjonen i sin uttalelse peke på eventuelle spørsmål som bør behandles i forbindelse med SOLVIT-saken, eller komme med anbefalinger for å bidra til å løse saken. Perioden på 45 virkedager omfatter ikke den tiden som er nødvendig for at Kommissjonen skal motta de ytterligere opplysningene og dokumentene omhandlet i nr. 3.
5. Dersom Kommissjonen under vurderingen nevnt i nr. 2 er blitt underrettet om at saken er løst, skal den ikke være forpliktet til å avgi uttalelse.
6. Kommissjonens uttalelse skal meddeles den berørte markedsdeltakeren og de berørte vedkommende myndighetene via det relevante SOLVIT-senteret. Kommissjonen skal underrette alle medlemsstatene om uttalelsen via systemet nevnt i artikkel 11. Uttalelsen skal tas i betraktning under SOLVIT-framgangsmåten nevnt i nr. 1 i denne artikkelen.

KAPITTEL III

ADMINISTRATIVT SAMARBEID, OVERVÅKING OG KOMMUNIKASJON*Artikkel 9***Varekontaktpunktene oppgaver**

1. Medlemsstatene skal utpeke og opprettholde varekontaktpunkter på sitt territorium og sikre at disse kontaktpunktene har tilstrekkelig myndighet og egnede ressurser til å utføre sine oppgaver på en tilfredsstillende måte. De skal sørge for at varekontaktpunktene yter sine tjenester i samsvar med forordning (EU) 2018/1724.
2. Varekontaktpunktene skal stille følgende informasjon til rådighet på internett:
 - a) Opplysninger om prinsippet om gjensidig godkjenning og anvendelsen av denne forordningen på medlemsstatenes territorium, samt opplysninger om framgangsmåten fastsatt i artikkel 5.
 - b) Kontaktopplysninger for direkte kontakt med vedkommende myndigheter i den aktuelle medlemsstaten, herunder nærmere opplysninger om de myndighetene som har ansvaret for å overvåke gjennomføringen av de nasjonale tekniske forskriftene på sin medlemsstats territorium.
 - c) Klageadgangen og de tilgjengelige framgangsmåtene på deres medlemsstats territorium i tilfelle en tvist mellom vedkommende myndighet og en markedsdeltaker, herunder framgangsmåten fastsatt i artikkel 8.
3. Dersom det er nødvendig å utfylle opplysningene som er stilt til rådighet på internett i henhold til nr. 2, skal varekontaktpunktene på anmodning fra en markedsdeltaker eller en vedkommende myndighet i en annen medlemsstat stille all relevant informasjon til rådighet, for eksempel elektroniske kopier av, eller nettbasert tilgang til, de nasjonale tekniske forskriftene og nasjonale administrative prosedyrene for bestemte varer eller varer av en bestemt type på territoriet der varekontaktpunktet er etablert, eller informasjon om hvorvidt varene eller varetypen er underlagt forhåndsgodkjenning etter nasjonal rett.
4. Varekontaktpunktene skal svare innen 15 virkedager etter å ha mottatt en anmodning i henhold til nr. 3.
5. Varekontaktpunktene skal ikke kreve gebyr for å gi informasjon i henhold til nr. 3.

*Artikkel 10***Administrativt samarbeid**

1. Kommisjonen skal sikre effektivt samarbeid mellom vedkommende myndigheter og varekontaktpunktene i de ulike medlemsstatene ved å
 - a) legge til rette for og samordne utveksling og innsamling av opplysninger og beste praksis knyttet til anvendelsen av prinsippet om gjensidig godkjenning,
 - b) støtte varekontaktpunktene virksomhet og styrke deres samarbeid over landegrensene,
 - c) legge til rette for og samordne utveksling av tjenestemenn mellom medlemsstatene og organisere felles opplæring og opplysningsprogrammer for myndigheter og foretak.
2. Medlemsstatene skal sikre at deres vedkommende myndigheter og varekontaktpunkter deltar i virksomheten nevnt i nr. 1.
3. På anmodning fra en vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten i samsvar med artikkel 5 nr. 7 skal vedkommende myndigheter i medlemsstaten der en markedsdeltaker hevder å omsette varene sine lovlig, innen 15 virkedager framlegge for vedkommende myndighet i bestemmelsesstaten alle opplysninger om disse varene som er relevante for å verifisere data og dokumenter som er framlagt av markedsdeltakeren under vurderingen i henhold til artikkel 5. Varekontaktpunktene kan brukes til å lette kontakten mellom de berørte vedkommende myndighetene i samsvar med fristen for framlegging av de etterspurte opplysningene som fastsatt i artikkel 9 nr. 4.

*Artikkel 11***Informasjons- og kommunikasjonssystem**

1. Ved anvendelse av artikkel 5, 6 og 10 i denne forordningen skal informasjons- og kommunikasjonssystemet fastsatt i artikkel 23 i forordning (EF) nr. 765/2008 benyttes, unntatt i tilfellene omhandlet i artikkel 7 i denne forordningen.
2. Kommisjonen skal vedta gjennomføringsrettsakter som fastsetter detaljene og funksjonene i systemet nevnt i nr. 1 i denne artikkelen, med henblikk på anvendelsen av denne forordningen. Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas i samsvar med undersøkelsesprosedyren nevnt i artikkel 15 nr. 2.

KAPITTEL IV

FINANSIERING

Artikkel 12

Finansiering av aktiviteter til støtte for denne forordningen

1. Unionen kan finansiere følgende aktiviteter til støtte for denne forordningen:
 - a) Opplysningskampanjer.
 - b) Utdanning og opplæring.
 - c) Utveksling av tjenestemenn og av beste praksis.
 - d) Samarbeid mellom varekontaktpunkter og vedkommende myndigheter samt teknisk og logistisk støtte til dette samarbeidet.
 - e) Innsamling av data om hvordan prinsippet om gjensidig godkjenning fungerer, og om dets innvirkning på det indre marked for varer.
2. Unionens finansiering av aktiviteter til støtte for denne forordningen skal gjennomføres i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU, Euratom) 2018/1046⁽¹⁸⁾, enten direkte eller ved å overlate budsjettgjennomføringsoppgaver til enhetene angitt i artikkel 62 nr. 1 bokstav c) i nevnte forordning.
3. Bevilgningene til aktiviteter som omhandles i denne forordningen, skal fastsettes hvert år av budsjettmyndigheten innenfor den gjeldende finansielle rammen.

Artikkel 13

Vern av Unionens økonomiske interesser

1. Kommisjonen skal treffe egnede tiltak for å sikre at Unionens økonomiske interesser vernes ved gjennomføring av aktiviteter som finansieres i henhold til denne forordningen, gjennom forebyggende tiltak mot bedrageri, korrupsjon og annen ulovlig virksomhet, gjennom effektive kontroller og, dersom det avdekkes uregelmessigheter, gjennom inndrivelse av urettmessig utbetalte beløp og eventuelt gjennom administrative og økonomiske sanksjoner som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende.
2. Kommisjonen eller dens representanter og Revisjonsretten skal ha myndighet til å utføre revisjon, på grunnlag av dokumenter og kontroller på stedet, av alle tilskuddsmottakere, leverandører og underleverandører som har mottatt unionsmidler i henhold til denne forordning.
3. Det europeiske kontor for bedrageribekjempelse (OLAF) kan i samsvar med bestemmelsene og framgangsmåtene fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EU, Euratom) nr. 883/2013⁽¹⁹⁾ og rådsforordning (Euratom, EF) nr. 2185/96⁽²⁰⁾ gjennomføre undersøkelser, herunder kontroller og inspeksjoner på stedet, med sikte på å fastslå hvorvidt det har forekommet bedrageri, korrupsjon eller annen ulovlig virksomhet som påvirker Unionens økonomiske interesser i forbindelse med en avtale eller beslutning om tilskudd eller en kontrakt som finansieres i henhold til denne forordning.
4. Uten at det berører nr. 1, 2 og 3, skal samarbeidsavtaler med tredjestater og internasjonale organisasjoner, kontrakter, tilskuddsavtaler og tilskuddsbeslutninger som følger av gjennomføringen av denne forordningen, inneholde bestemmelser som uttrykkelig gir Kommisjonen, Revisjonsretten og OLAF myndighet til å gjennomføre slike revisjoner og undersøkelser, i samsvar med sine respektive ansvarsområder.

⁽¹⁸⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU, Euratom) 2018/1046 av 18. juli 2018 om finansielle regler for Unionens alminnelige budsjett, om endring av forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og beslutning nr. 541/2014/EU og om oppheving av forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 av 30.7.2018, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 av 11. september 2013 om undersøkelser som foretas av Det europeiske kontor for bedrageribekjempelse (OLAF), og om oppheving av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1073/1999 og rådsforordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 av 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁰⁾ Rådsforordning (EF, Euratom) nr. 2185/96 av 11. november 1996 om kontroll og inspeksjon på stedet som foretas av Kommisjonen for å verne De europeiske fellesskaps økonomiske interesser mot bedrageri og andre uregelmessigheter (EFT L 292 av 15.11.1996, s. 2).

KAPITTEL V

EVALUERING OG KOMITÉPROSEDYRE*Artikkel 14***Evaluering**

1. Kommisjonen skal senest 20. april 2025 og deretter hvert fjerde år foreta en evaluering av denne forordningen på bakgrunn av målene som søkes oppnådd med den, og framlegge en rapport om dette for Europaparlamentet, Rådet og Den europeiske økonomiske og sosiale komité.
2. Ved anvendelsen av nr. 1 i denne artikkelen skal Kommisjonen bruke opplysningene som er tilgjengelige i systemet nevnt i artikkel 11, og eventuelle data som er samlet inn i forbindelse med aktivitetene nevnt i artikkel 12 nr. 1 bokstav e). Kommisjonen kan også anmode medlemsstatene om å framlegge eventuelle opplysninger som er relevante for å evaluere det frie byttet av varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, eller for å evaluere hvor virkningsfull denne forordningen er, samt om å framlegge en vurdering av hvordan varekontaktpunktene fungerer.

*Artikkel 15***Komitéprosedyre**

1. Kommisjonen skal bistås av en komité. Nevnte komité skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når det vises til dette nummeret, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

KAPITTEL VI

SLUTTBESTEMMELSER*Artikkel 16***Oppheving**

Forordning (EF) nr. 764/2008 oppheves med virkning fra 19. april 2020.

Henvisninger til den opphevede forordningen skal forstås som henvisninger til denne forordningen.

*Artikkel 17***Ikrafttredelse og anvendelse**

Denne forordningen trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Den får anvendelse fra 19. april 2020.

Denne forordningen er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel 19. mars 2019.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

G. CIAMBA

Formann

VEDLEGG

Erklæring om gjensidig godkjenning i henhold til artikkel 4 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2019/515⁽¹⁾

Del I

1. Entydig identifikasjon av varene eller varetypen: ... [Merknad: Oppgi varenes identifikasjonsnummer eller andre referansebetegnelser som entydig identifiserer varene eller varetypen]
2. Markedsdeltakerens navn og adresse: ... [Merknad: Oppgi navn og adresse til den som underskriver del I av erklæringen om gjensidig godkjenning, enten produsenten og eventuelt dennes representant, eller importøren eller distributøren]
3. Beskrivelse av varene eller varetypen som omfattes av erklæringen om gjensidig godkjenning: ... [Merknad: Beskrivelsen bør være tilstrekkelig til at varene kan identifiseres av hensyn til sporbarhet. Et fotografi kan eventuelt vedlegges]
4. Erklæring og opplysninger om lovligheten av omsetningen av varene eller varetypen
 - 4.1. Varene eller varetypen beskrevet ovenfor, herunder deres egenskaper, er i samsvar med følgende forskrifter i ... [Merknad: Angi medlemsstaten der det hevdes at varene eller varetypen omsettes lovlig]: ... [Merknad: Angi tittelen på og en henvisning til den offisielle kunngjøringen av hver enkelt relevant forskrift som gjelder i denne medlemsstaten, samt en henvisning til godkjenningsvedtaket dersom varene har vært underlagt en forhåndsgodkjenningsprosedyre],

eller

Varene eller varetypen beskrevet ovenfor omfattes ikke av noen relevante forskrifter i ... [Merknad: Angi medlemsstaten der det hevdes at varene eller varetypen omsettes lovlig].
 - 4.2. Henvisning til den framgangsmåten for samsvarsvurdering som gjelder for varene eller varetypen, eller henvisning til prøvingsrapporter fra eventuelle prøvinger utført av et samsvarsvurderingsorgan, herunder organets navn og adresse (dersom en slik framgangsmåte eller slike prøvinger er utført): ...
5. Eventuelle tilleggsopplysninger som anses relevante for å vurdere om varene eller varetypen omsettes lovlig i medlemsstaten angitt i nr. 4.1: ...
6. Denne delen av erklæringen om gjensidig godkjenning er utferdiget under eneansvar av markedsdeltakeren angitt i nr. 2.

Undertegnet for og på vegne av:

(sted og dato):

(navn, stilling) (underskrift):

Del II

7. Erklæring og opplysninger om omsetningen av varene eller varetypen
 - 7.1. Varene eller varetypen beskrevet i del I gjøres tilgjengelige for sluttbrukere på markedet i medlemsstaten angitt i nr. 4.1.
 - 7.2. Opplysninger om at varene eller varetypen gjøres tilgjengelige for sluttbrukere i medlemsstaten angitt i nr. 4.1, herunder datoen da varene første gang ble gjort tilgjengelige for sluttbrukere på markedet i denne medlemsstaten: ...
8. Eventuelle tilleggsopplysninger som anses relevante for å vurdere om varene eller varetypen omsettes lovlig i medlemsstaten angitt i nr. 4.1: ...

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2019/515 av 19. mars 2019 om gjensidig godkjenning av varer som omsettes lovlig i en annen medlemsstat, og om oppheving av forordning (EF) nr. 764/2008 (EUT L 91 av 29.3.2019, s. 1).

9. Denne delen av erklæringen om gjensidig godkjenning er utferdiget under eneansvar av ... [Merknad: Oppgi navn og adresse til den som underskriver del II av erklæringen om gjensidig godkjenning, enten produsenten og eventuelt dennes representant, eller importøren eller distributøren]

Undertegnet for og på vegne av:

(sted og dato):

(navn, stilling) (underskrift):
